

Liederboek in Café van Marie van War Bol Ginderbroek

Het pijltje wijst de woning van Jan en War Molenberghs (bijnaam 'Bol') aan, later werd de voorgevel roosachtig geverfd als uithangbord voor restaurant Il Figon (de Stier), nu residentie Hooghuys.

2004

Liederboek

± 1880 - 1925?

MARIE IMMER'S

Julia Bol

Café Marie Bol, War Bol,

Ginderbroek

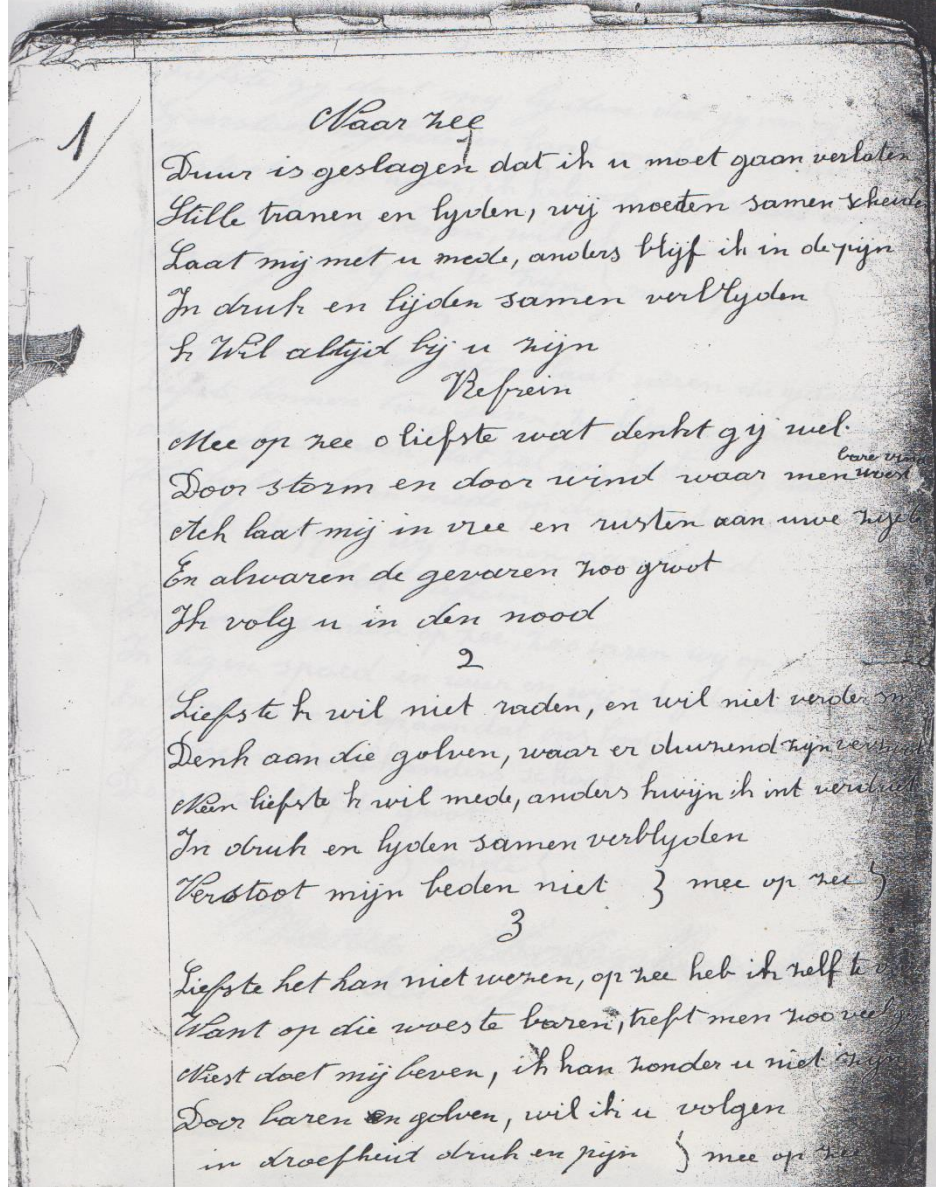
Een liederboek

Een Liederboek van kolenboer en cafébaas Warke Bol, alias Molenberghs, Ginderbroek, nu residentie Hooghuys.

Een schrift met tientallen ballades die in het café van

Marie van Warke Bol werden gezongen en mee geneuried, met tranen in de ogen bij al dat liefdesverdriet of gniffelend om schunnige woorden.

Wie zou deze liederen nog kunnen zingen, want in het andere geval zijn ze misschien voor altijd verloren.

Kolenhandel: Jan en Warke Bol (Molenberghs)

Tot de jaren 1930 spraken onze kolenboeren meestal van 'houillie', het Franse woord voor steenkolen. Andere benamingen die toen voorkwamen in de vele annonces waren: *Luikse kolen Gosson Lagasse, Pruissische en Hollandsche kolen, anthraciet voor Ciney-stoven, anthraciet gewaarborgd zonder sintels, briketten, galletins, mussenkoppen, huiskolen, klotkolen, gaskolen, smiskolen, schlam*, en ook... *eierbollen*. Mogelijk de verklaring van de toegeworpen naam van de kolenboeren Molenberghs: Jan en Warke 'Bol'.

Op zaterdag 3 april 1915 bestellingen aangenomen voor houillie; af te leveren in de loop der week aan 31,25 fr. per duizend kilo's op wagen of kar aan den Donck, tout venant 60 % klot, kleine klotjes of braisettes en eierbollen.

Het Annoncenblad van Moll, 3 april 1915

In onze kindertijd leverde de kolenboer meermaals per jaar steenkolen aan huis, vooral bij het vallen van de bladeren. In onze kindertijd zag hij zo zwart als een duivel, die gebukt liep onder een zware juten zak op zijn schouder. Met enige behendigheid kieperde de man de kolen met een kleine schouderdraai om in het kolenhok of het keldergat. Een afgeschuinde muur gaf in dat geval uit op de stockeerplaats in de kelder.

Een kolenboer had bij de kinderen de reputatie van boeman. Zijn zwarte verschijning en de dreiging van moeder dat hij stoute kinderen zou meenemen naar de een of andere donkere kolenbunker, waren daar niet vreemd aan.

Tot de jaren 1940 vervoerden de meeste kolenboeren de steenkolen met paard en kar van het station of van de loskade aan het kanaal van Donk naar hun magazijnen. De omwonenden kwamen met een stootkar of een kruiwagen de kolen bij de kolenboer halen. Alleen de

gegoede burgerij en de overheden van grote gebouwen lieten ze door vrachtvoerders ter plaatse aanvoeren.

De meeste kolenhandelaars waren eenmansbedrijven die voor de oorlog met paard en kar allerlei vervoer deden. Omdat elk huisgezin een kolenkachel had, moesten heel wat kolen aangevoerd worden. Sommige vervoerders zagen er een zeker gewin in en begonnen thuis zelf steenkolen te stokkeren en verkopen.

Enkele jaren voor de oorlog maar vooral erna schakelden de kolenboeren over van paard en kar op een vrachtwagen, waarmee ze niet alleen kolen vervoerden maar bij gelegenheid ook allerlei bouwmaterialen, veevoerders en meststoffen.

In elk gehucht of wijk waren er wel een of meer kolenboeren. Volgens Marcel Van Roey van de Nieuwstraat, een van laatste kolenboeren, schommelde het aantal in Mol rond de vijftien. Omdat ze met zo velen waren en elk wel hun vaste klanten hadden, werden praktisch geen annonces meer in de plaatselijke weekbladen geplaatst. Alleen bij een speciale reclameverkoop kwam er uitzonderlijk nog eens iemand met een annonce in het plaatselijke weekblad.

Jan en Eduard Molenberghs,

Jan en Warke Bol, Ginderbroek

Een van de eerste belangrijke kolenhandelaars van Mol was Jan Molenberghs (°1847-1914). Hij ging door het leven als Jan Bol. Het werd een familiezaak die zal voortlopen tot een tiental jaren na de Tweede Wereldoorlog.

We kunnen de kolenhandel van de familie Molenberghs bijna letterlijk volgen aan de hand van de annonces.

- Houillie.

De ondergetekende heeft de eer het publiek kenbaar te maken dat hij houillie aan huis levert, de 1000 kg. tegen 19 fr., de 500 kilo's tegen 9,50 fr. Beste waar.

Jan Molenberghs (Jan Bol), Genebroek-Moll.
Het Annoncenblad van Moll, 1896

Alle kinderen van Jan Bol moesten in de zaak helpen. Dochter Julia was zelfs nog geen tien jaar, toen ze de kolen moest 'opzakken' en ze met de kruiwagen afvoeren. Later gebeurde dat met de stootkar.

Toen Jan Molenberghs in 1914 stierf, zette zijn weduwe de zaak verder tot haar twee zonen de kolenhandel in handen namen, de gebroeders Molenberghs. Enkele jaren later was het War die de handel alleen zal leiden.

- Kolen! - Kolen!

Beste kolen te bekomen aan 3,20 fr. de 100 kilo's. Met de 1000 kilo's genomen franco thuis besteld. Briketten aan 2,50 de 100 kilo's. Per 500 kilo's franco thuis besteld.

Wed. Jan Molenberghs, Moll-Ginderbroek
Het Annoncenblad van Moll, 1914

- Kolen – Briketten!

*Te verkrijgen allerbeste Luikse kolen en de briketten 'UNION' in de magazijnen van de **gebroeders Molenberghs**, Ginderbroek-Moll.*

Het Annoncenblad van Moll, 1922

- Specialiteit voor anthraciet 10/20 voor Ciney-stoven, bij **Eduard Molenberghs** (Warke Bol), Ginderbroek. Telefoon 133.

Het Annoncenblad van Mol, 1933

Tijdens Ginderbroekkermis werd hun kolenmagazijn leeggemaakt en gewit. Er werd dan een orgel geplaatst, waarbij de muziekboeken nog met de hand moesten gedraaid worden. Nooit was het hart van de kermisgangers zo ontroerd als bij het horen van een tango of een wals gespeeld door een Decaporgel. Drie dagen lang liepen de herberg en de zaal vol.

War Molenberghs overleed in 1940 en zijn vrouw Fien Oeyen hertrouwde na de oorlog met kolenhandelaar Frans Slegers van Dessel. Hij reed met de vrachtwagen, maar Fien was er altijd bij, want zij droeg de 'sacoche'. Maar de kolenhandel slabakte en na enkele jaren deed Frans Slegers nog alleen vervoer van allerlei materialen.

Hun woning deed later nog dienst als car-wash, daarna als restaurant De Bloemkool en restaurant Il Figon, Ginderbroek 57. Het werd afgebroken om plaats te maken voor het appartementsblok Hooghuys.

Café: Jan en Warke Bol (Molenberghs)

Kolenhandelaar Jan en War Molenberghs hield daarbij café met als uithangbord **In Parijs**.

Marie van Jan 'Bol' zag bij het begin van de Eerste Wereldoorlog in 1914 de eerste vier Duitse ruiters met een pinhelm aan-draven. Toen de soldaten voor hun woning stopten, merkten ze het uithangbord 'In Parijs'. Die naam van de Franse hoofdstad schoot bij de Duitsers in het verkeerde keelgat. Haar vader moest meteen het opschrift met kalk overschilderen.

De maatschappij 'De Vrije Mijnwerkers' had haar lokaal bij **Warke Bol**. Ze telde heel wat koolputters, niet alleen van Ginderbroek, maar ook van Heidehuizen en Ezaart.

Bij het naderen van het feest van St.-Barbara op 4 december hoorde men de klaroenspelers van de mijnwerkers bij Warke Bol al volop oefenen.

Op de feestdag zelf kwamen de koolputters flink uitgedost voor de dag: met gestreken blauwe broeken en kieltes, met een wit of zwart gespikkelde rode zakdoek om hun hals, met een zwarte mijnwerkershelm op en met een lamp aan hun riem. Met een zestal klaroenen voorop trokken ze in stoet van Warke Bol naar de kerk in het Centrum.

Ze sloten zich in de kerk aan bij de leden van de Sint-Barbaraschuttersgilde en bij die van de brandweer. Allen waren in hun schoonste uniform aanwezig en dat gaf in de kerk een mooi schouwspel. Tijdens de consecratie klonken de bazuinen van de pompiers en na de dienst die van de mijnwerkers. Achteraf trokken de mijnwerkers door de wijk en deden dan enkele cafés aan.

Mijnwerkersmaatschappij 'Ste Barbara'

Lokaal Warke Bol – Algemene vergadering op Zondag 24 December 1944, om 10 uur voormiddag. Alle leden worden dringend verzocht deze vergadering bij te wonen. De muzikanten worden verzocht hun klaroen mede te brengen.
Het bestuur

Nieuwsblad van Mol, 23.12.1944

Tijdens de kermis werd het kolenmagazijn van Warke Bol leegge maakt en gewit. Er werd een orgel geplaatst. De muziekboeken moesten nog met de hand gedraaid worden. Vooral War van het Kapiteintje was daar een held in. Nooit was het hart van de kermisgas-

ten zo ontroerd als bij het horen van een tango of van een wals, gespeeld door het decaporgel.

De zaal liep drie dagen vol. Ieder deuntje werd tweemaal gespeeld. Tussen beide dansen in wandelden de paren arm aan arm in een ronde. Iemand van de zaak ging met uitgestrekte hand rond en de mannen betaalden het dansgeld. Als iedereen betaald had, werd er op een fluitje gefloten en het orgel begon weer op volle toeren te spelen en de paartjes te dansen.

Bij het afbreken van de 'plancher' (dansvloer) waren de straatjongens er als de kippen bij, want tussen de planken lagen er ongetwijfeld nog muntstukjes verloren.

Ook bij een doop, een trouw, een processie, een openbare verkoping en bij andere gelegenheden werd hun café aangedaan.

Bij de bruiloft van Martha en Gust trokken de feestvierders 's avonds met zijn allen naar het café van Warke Bol. Daar was 'söllekesmuziek', er kon flink gedanst worden.

Warke Bol had een grote kegelbaan naast zijn herberg liggen, die goed trok. Ze lag op de 'bergop', zo genoemd omdat aan de achterkant een tallud was. Op zondagvoormiddag, na de hoogmis, waren er al liefhebbers om te kegelen. En in de namiddag stond er dikwijls tien, vijftien man te kegelen.

Buiten op de vensterbank stond een schoteltje voor de inleg, toen een halve of een frank. Iedere speler mocht daarvoor tweemaal gooien. Bij een gelijke stand moest men 'kavelen' met één kegelbal.

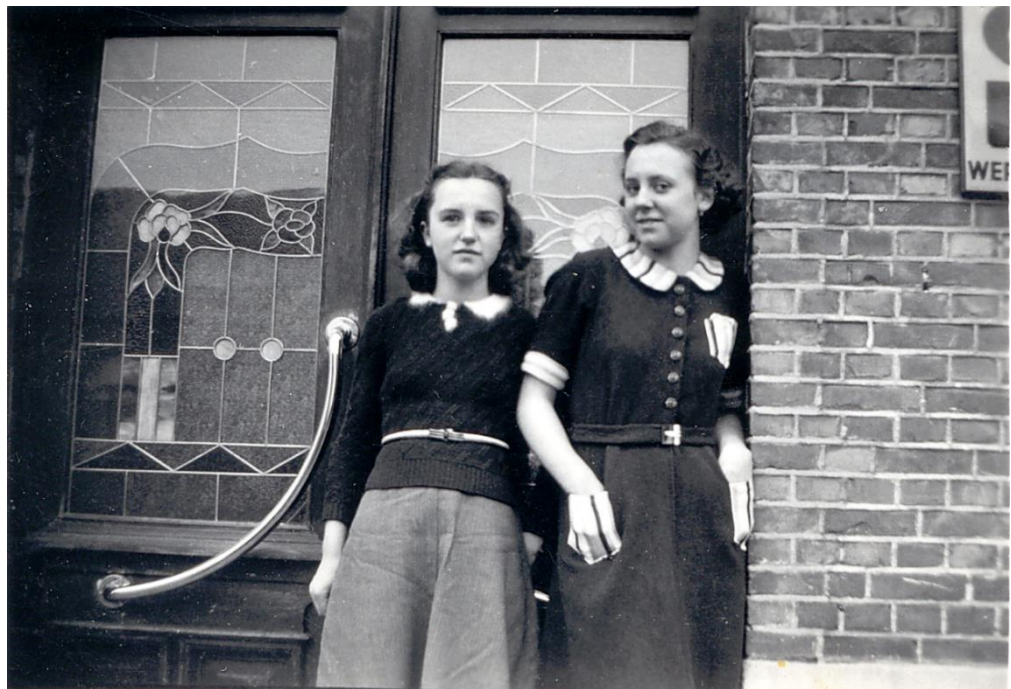
Daar was voor de kegelopzetters steeds een stuiver te verdienen, want wie de pot won, gooide een muntstuk naar het jongetje van dienst. Daarom probeerden de schooljongens om als eerste bij de kegelbaan te zijn.

Warke Bol was een stille man en liet zijn café meestal links liggen. Hij trok zich van zijn café niet veel aan. Had hij wat vrije tijd, dan reed hij

naar de visvijvers achter Hessie. In zijn schuit roeide hij 't Selguis in en wierp er zijn visnetten uit. Hij ving blikjes die hij in een 'vaderlandertje' rolde. Thuis werden de visjes in bloem gedraaid en zo gebakken. Het was ook in zijn schuit dat Warke Bol onwel is geworden en overleden.

Zijn vrouw Fien Klem was echter altijd en overal bij de zaak, in haar café, maar ook in het kolenmagazijn. Zij schrok er niet voor terug om een zak van 50 kg te torsen. Trouwens, na het afsterven van haar man heeft ze de zaak gewoon verder gezet.

Tijdens de bezetting waren nogal wat Duitse soldaten bij Fien een pintje komen drinken. Fien zelf had nogal hoogopgelopen met die Duitsers, want dat waren vooral haar vaste klanten. Ook haar dochter Louiza had met de soldaten aangepapt. Dat rekende men hen bij de bevrijding uitzonderlijk zwaar aan. Ze werden als Duitsgezinden bestempeld.

1939 - Louiza en Yvonne, de dochters van Warke Bol: beiden vóór zo'n typische prachtige dubbele cafédeur van vroeger, met dat kleurige glas-in-loodraam.

Fien koos een nieuwe 'teut' om te helpen in de kolenhandel, namelijk Frans Slegers van Dessel. Hij reed met de camion, maar Fien was er altijd bij en zij droeg de 'sacoche'.

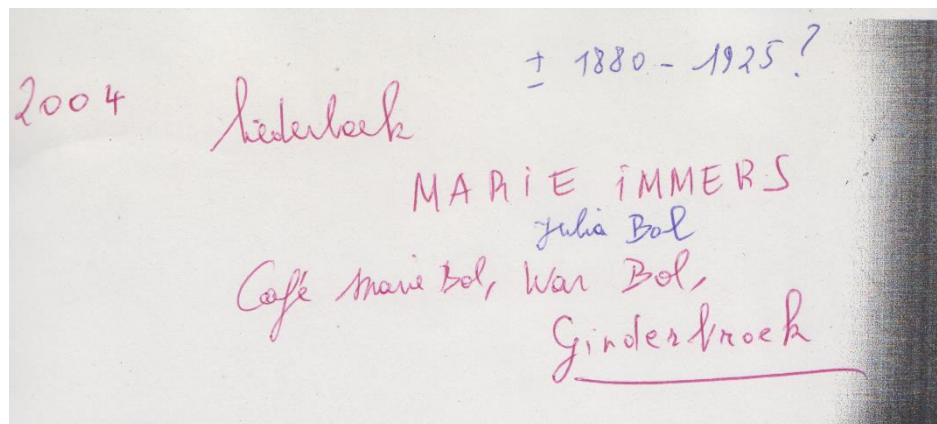
Toen Fien met hem hertrouwde, werd aan de kerk 'ketelmuziek' gemaakt door enkele mensen die het tijdens de Duitse bezetting zwaar te verduren hadden gekregen. Ze hadden op een groot wit laken een zwart hakenkruis geschilderd.

Na de oorlog ging Louiza in Antwerpen voor coiffeuse leren. Op de trein leerde ze haar man kennen. Een deel van hun vroegere café werd omgevormd tot een kapsalon, in het andere deel woonde ze. Ze werd door de bevolking van Ginderbroek weer in hun midden opgenomen.

Residentie Hooghuys, tegenover het vroegere 't Bazarke, met 15 appartementen.

Het liederboek

Liederboek van Marie Immers, de dochter van Julia van Jan Bol,
de bijnaam van Jan Molenberghs

Liedjes uit de tijd van ca. 1880-1925. Wel met een vraagteken

Liederboek gekopieerd en ingebonden in 2004 door de Kamer voor Heemkunde

Marie Immers van Julia Molenberghs bezat een lijvig schrift van 160 bladzijden met liedjes die in het café van haar grootvader Jan Bol en later van haar nonkel Warke Bol werden gezongen.

Iedereen zong dan mee, vooral als iemand 'Refrein!' riep. Het waren vooral liedjes die zangers op de markt hadden gezongen en de liedblaadjes ervan verkocht.

Een ballade is een lied of gedicht waarin een verhaal wordt verteld. De naam is afgeleid van het Franse 'ballade', wat danslied betekent. Ze bestaat uit een aantal strofen, waarin gebeurtenissen verteld worden die zich vaak in een romantische milieu afspelen, vooral in het liefdesleven.

Die aandoenlijke liedjes lopen soms somber af en er komt veel verdriet in voor door de tragische afloop. Die romantische fantasieverhalen richten zich vooral op passie, emotie en liefdesverdriet, waarbij de toehoorders in de café een brok in hun keel krijgen.

Soms eindigt de ballade met een happy end, vaak met een luchtige, kluchtige en humoristische verhaallijn.

In een ballade wordt een verhaal verteld. Meestal over een moord, een held of heldendaden, waarbij. Dan blijft de tijd even stilstaan. Een felle storm, een pestepidemie, een alles verterend verdriet, een dodelijk schot, een meisje dat spoorloos verdwijnt, een loteling die naar de kazerne vertrekt, een rode roos op een graf, een vader die te veel op café gaat, een bedrogen meid, een geheime afspraak aan brugje bij een vliet.

Vele van die spannende verhalen werden op markten en kermissen gezongen en de blaadjes met de teksten verkocht. Soms werden de liedjes overgeschreven in een schrift, zoals Marie van Warke Bol dat gedaan heeft

Een cafébazin die meestal op aanvraag in haar herberg enkele liedjes wilde zingen, was een populaire en volkse vrouw voor haar stamgasten. Ze liet haar toehoorders altijd even wegdromen uit hun eenvoudig dagelijks leven.

Als je titels van de liedjes overloopt die we in deze bijdrage hebben overgenomen, zie je de droevige, maar soms ook de kluchtige sfeer van zo een avond van een kleurrijke zangstonde.

Naar zee
De gevolgen van de valse liefde
De kinderroof in Kasterlee
Lotelings lied
Onder de rooie rozen
Het lied van Constan en Constance
Aan 't brugske van de vliet
Liza, de verlatene
De blauwe kiel
Kluchtlied: Van en voor de vrouw
De jager
Ons lenteroosje
Liza, de ontrouwe meid
Op het graf van mijn moeder

Naar zee

1

't Uur is geslagen, dat ik u ga verlaten
Stille tranen en lijden, wij moeten samen scheiden.
Laat mij met u mede, anders blijf ik in de pijn
In druk en lijden samen verbeiden
'k Wil altijd bij u zijn.) mee op zee)

Refr.

Mee op zee, o liefste, wat denkt gij wel
Door storm en door wind waar men woeste baren vindt.
Ach laat mij in zee en rusten aan uwe zijde
En al waren de gevaren zo groot
Ik volg u in den nood.

2

Liefste, 'k wil niet raden en wil niet verder praten
Denk aan die golven, waar er duizend zijn verzwolgen.
Neen, m'n liefste, 'k wil mede, anders kwijn ik in 't verdriet
In druk en lijden samen verbeiden
Verstoot mijn lijden niet.) mee op zee)

Refr.

3

Liefste, het kan niet wezen, op zee heb ik zelf te vrezen
Want op die woeste baren, treft men zoveel aan.

Niets doet mij beven, ik kan zonder u niet zijn
Door baren en golven wil ik u volgen
In droefheid, druk en pijn.) mee op zee)

Refr.

4

Liefste, gij doet mij lijden dat gij van mij wilt scheiden
Gij verstoot mijn heden, en laat mij hier in wee.

Verstoot mij liever, ik heb ook veel smart en pijn
Ja, zelfs mijn leven wil ik u geven
Om altijd bij u te zijn.) mee op zee)

Refr.

5

't Schip staat te wachten, laat varen die gedachten
Liefste, binnen twee jaren zullen wij samen wezen
Moet ik u derven, dat zal nog kosten mijn dood
Wel liefste, kom mede op die woeste zee
Straks stappen wij samen aan boord

Slotrefrein

En nu tezamen op zee, zo varen wij op en neer
In tegenspoed en weer, en wij scheiden niet meer.
En komt er soms op aan dat ons bootje moet vergaan
Wij sterven in elkanders schoot
Door onze liefde groot.

'' Slot Refrein
En nu te samen op zee, zoo varen wij op en neer
In tegen spoed en weer en wij schijden niet meer
En komt er soms op aan dat ons bootje moet vergaan
Wij sterven in elkanders schoot
Door onze liefde groot
} einde }
Marie Stoltenberg's
Slot Refrein

De gevolgen der valse liefde

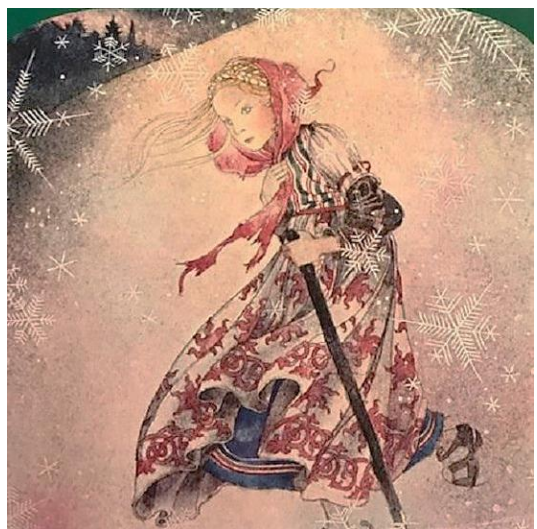
1

Vaarwel Lena, mijn vriendin,
Sprak een jongen lief en schoon
Gij weet dat ik u teer beminde
De liefde spant voor u de kroon
Stel u gerust maar tevreden
Ik neem met moed de wapens aan
Wil ons kind met veel zorg besteden
Dan zal alles wel goed vergaan.

Refr. Ik moet u gaan verlaten
Lena, blijf me getrouw) bis
Na de dienst der soldaten
Wordt gij toch mijn vrouw

2

Zij sprak: 'k zal eeuwig aan u denken
Want uw vertrek baart zielensmart
Geen ander zal ik liefde schenken
Nee, gij alleen bezit mijn hart
Wil als soldaat u goed gedragen
Doet uwe dienst met kloeken moed
Gij zult van mij niet horen klagen
Ik blijf altijd uw liefste zoet.

Refr. Liefste minnaar geprezen
Ja, ik bemin u teer) bis
'k Zal u standvastig wezen
Dat zweer ik op mijn eed.

3

Hij gaf een kus op hare wangen
De laatste zoen tot haar afscheid
En hij vertrok met het hart bevangen
Zij zwoor mij nog eens stand van vastigheid
Hij was bij de dienst omtrent twee jaren
En had het land heel goed gediend
Dan kwam zijn lief per brief verklaren:
Ik trouw morgen met een ander lief.

Refr. Als hij dat had gelezen
Riep hij met veel droefheid groot:
Het zal kosten uw jong leven
Gij sterft een wrede dood.

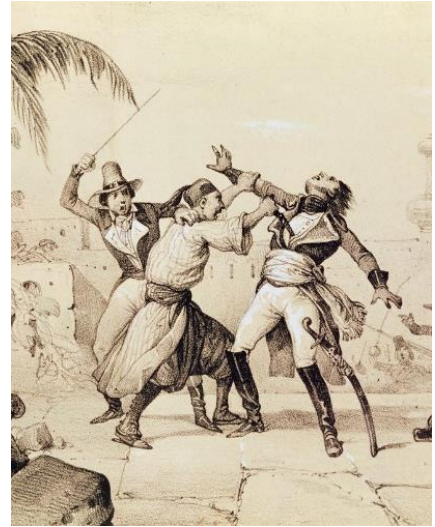
4

Dan heeft hij zijn wacht verlaten
Hij neemt zijn paard en wapens mee
Hij vlucht door velden en door straten
En kwam des morgens in de stee
Hij ging naar 't huis zijner geliefde
En zag zijn kind op hetzelfde pas
Dat was een steek dat hem hard had gegrepen
Hij vroeg waar dat zijn moeder was.

Refr. Het knaapje zei de reden
En sprak heel aangedaan
Moeder is uit getreden
Zij is naar de kerk gegaan.

5

Hij sprak: Kom hier en nader
Ik ben soldaat zoals gij ziet
Ik heb u lief, ik ben uw vader
Maar ach helaas, gij kent mij niet
Uw moeder kwam mij haar eed te breken
Die zij mij over twee jaren gaf
Daarom zal ik haar heden wreken
Mijn droefheidlijden is te groot.

Refr. 't Doet mij aan 't hart pijn
Sprak hij met veel droefheid) bis
Vaarwel dan, lieve kleine)
Tot in de eeuwigheid.

6

Dan is hij aan de kerk gekomen
De bruiloftsstoet kwam juist daaraan
Dan heeft hij zijn sabel genomen
En is tot bij zijn lief gegaan
Een andere vriend kwam haar te behagen
Zo sprak hij met grammoedigheid
Uw laatste uur die is geslagen
'k Zal u belonen voor uw valsheid.

Refr. Hij kwam haar hart te doorsteken
Met een gramschap groot
Zij kon geen woord meer spreken
Zij zonk ter aarde dood.

7

Na hij de moord nu had misdreven
Nam hij ook zijn pistool in d' hand
Hij riep: 'k Wil ook niet langer leven
En zo heeft hij zijn hoofd doorboord
Het volk dat stond versteld geslagen
Want hij was schrikkelijk gewond
Hij lag te kermen en te klagen
En gaf zijn geest terstond.

Refr. Hun kind, onschuldig wezen
 Ging dagelijks op 't graf
 Van zijn moeder lezen
 Het vond zijn lijden straf.

De kinderroof bij Kasterlee

De reus in de Hoge Mouw,
in Kasterlee

Het volgende liedje verhaalt een kinderroof van een meisje uit Kasterlee op 27 november 1912. De 9-jarige Maria Bisschops overleefde gelukkig de kidnapping.

1

Ach vrienden, hoor eens met gedacht
Waar 't mensdom toch is gebracht
Een kindje van negen jaar
Met lijden als een martelaar
Men spreekt in dorp en stee
Van het kind van Kasterlee
Dat met een wreed gedacht
Is naar het bos gebracht.

Refr. Ja, gans de duistere nacht
 Heeft dat kind daar doorgebracht
 Van haar klederen ontbloot
 Bedreigd, ja met de dood
 Het riep zo menige keer
 Op vader en moeder teer
 Met 't oogjes vol getraan
 Ach beul, laat mij toch gaan.

2

Een kind zo lief en rein
Ging met haar broertje alleen
Langs een eenzame baan
Al naar het bos om hout
Maar een beul zonder hart
Die greep dat engeltje lief
En vluchtte als schelm en dief.

3

Het riep zo schoon: Laat me los
Maar het moest mee naar het bos
Denkt eens wat dat kind
Door de beul onderging
Wat heeft de beul gedaan
De klederen van het lichaam
O, wat droevige stond
Hield de hand op 't kind zijne mond.

4.

Het broertje liep met spoed
Al naar zijn ouders zoet
En zei met moeders verdriet
Wat dat er was geschied
Zij trokken erop los
Doorkruisten gans het bos
Men zoekt ten alle kant
Met de wapens in de hand.

5

Ach, wat wreed gedacht
Het wordt, ja een duistere nacht
Men riep zo menig keer
Maar kregen geen antwoord meer
En tegen de morgenstond
Als men het schepseltje vond
Van zijn klederen ontbloot
Van koude en hongersnood.

6

Denkt eens aan dat moeders hart
Na zoveel pijn en smart
Dan aan moeders geluk
Als zij haar kind aan 't harte drukt
De beul werd gearresteerd
Naar Turnhout gereserveerd
Nadat hij in het gevang
Zijn straf was zijn ondergang.

Lotelings lied

1

Vrienden, het is weer daar
Dat wij gaan loten met elkaar
Jongemans, geef malkander de hand
Want dien dag, 't is plezant
De ene eruit, de andere erin
Veel meisjes zijn in slechte zin
En ze beeft al waar ze staat
Als het dan slecht en gaat
Terwijl dat Franske de ransel draagt
Zit zij met de wieg geplaagd
Hij marsjeert maar voor zijn lot
Maar ach God, die klein Griet

Refr. Alweer de meisjes zijn in grote druk en pijn
Omdat alweer dat ventje moet soldaat gaan zijn
Ik heb verdriet, maar och God, ik weet het niet
Dat ze hem zouden begeren, zo'n scheve bandiet.

2

Jef is uit en hij lacht en zingt
Kobe is vrij en hij danst en springt
Maar lange Peer, hij zit vol pijn
Dat hij een vieze knuppel zal zijn
Hij liet het weten aan zijn lief
Al met een aller schoonste brief
Zie, mijn nummer is gemijn
Ik zal bij de piotten zijn
Maar ze zijn nog niet aan mijn vel
Ik moet nog komen op het rappel
En daarbij, ik heb ne lamme gang
En mijn benen zijn te lang.

3

Ach lieve Trees, ik ben erin
Van mijn voeten tot aan mijn kin
Maar ik heb nog geen verdriet
Als gij mij maar geerne ziet
Vandaag hebben wij een vrij gedacht
En wij drinken de hele dag
Wij drinken goed ons buikje vol
En wij zijn mannen van Leopold
Voor ons is er weer geen nood
Wij eten vlees en brood
Soep en rattenprul
Het hangt de hele dag in onze smoel.

Onder de rooie rozen

1

Ik ben gans alleen hopeloos op deze aard
De wrede dood ontnam mijn teergeliefde
Ik heb verdriet en ook veel pijn en smart
Haar laatste kus kwam mij het hart doorklieven
Zij was voor mij dan toch zo braaf
Zelfs in mijn droom zie ik haar bij tussenpozen
Maar nu rust zij al in het duistere graf
Onder die schone rooie rozen) bis) bis

2

Bij dag en nacht vind ik geen rust meer
Ik denk aan haar, die ik zo teer beminde
O schone maagd, zag ik u nog eens weer
Maar nu helaas, kan ik u niet wedervinden
Zij stierf en was nauwelijks achttien jaar
En haar nochtans tot mijn bruid verkozen
Maar nu rust zij voor wie ik wenen moet
Onder de schone rooie rozen.) bis) bis

3

Ach, was ik nog maar in de lentetijd
Toen ik met haar dwaalde langs bos en weide
Op die dag was ik toch zo verblijd
Ik trok met haar aan mijn zijde
Ja, die zoen deed haar wangen blozen
Maar nu rust zij in het duistere graf
Onder die schone rooie rozen) bis) bis

4

Gij duurzame schat die mij ontnomen zijt
Voor u voel ik eeuwig mijn hartje kloppen
Ik heb nochtans met liefde aan u gewijd
Op mijn geluk kan ik hier niet meer hopen
Want gij zijt reeds de wereld af
Nu dwaal ik hier zoals een hopeloze
Vaarwel schoonlief, rust zacht in het duistere graf
Onder die schone rooie rozen) bis) bis

Het lied van Constan en Constanse

1

De liefde doet veel jongemans dwalen
En brengt er velen in het verdriet
Een klare proef zal ik u verhalen
Die hier onlangs is geschied
Constan, een frisse lutenant
Was kanonnier in ons Belgenland
Logeerde bij ne rijke heer) bis
En die had een dochter teer.)

2

Door deugd en schoonheid bovenmaat
Werd zij van veel rijke heren bemind
Maar al hun klachten konden niet baten
Constan alleen was haar vriend
Zij zwoeren aan elkander trouw
Om eens te worden man en vrouw
En van elkaar in druk en nood) bis
Bij te staan tot aan de dood.)

3

De lutenant moest nu marsjeren
De tijd kwam aan van binnengaan
Constanse die kon niet anders dan treuren
Nam zijn afscheid vol droevig getraan
Aan mijnheer en madam gelijk) bis
Heeft hij nu ook vaarwel gezijt
Aan constanse maagde teer
Vond nu geen rust niet meer

4

Bij dag en nacht waren haar gedachten
Al op Constanse. Zij neemt geld en goed
Zo is zij dan heel spoedig vertrokken
Al om te spreken haar minnaar zoet
Zij kwam bij hem met 't hart verblijd
Hij omhelsde haar met liefde en vlijt
Zij sprak: Constan, mijn liefste teer) bis
Voor mij geen andere meer.)

5

Maar de baron hoorde verkonden
Dat Constanse bij haar minnaar was
Heeft drie gendarmen achterna gezonden
Die hen vonden op hetzelfde pas
In een kamer waren ze daar
Constan trok zijn sabel voorwaar
Hij riep: Vriendin, vrees geen nood) bis
Voor u vecht ik me dood.)

6

Maar overmand, hij wierd gevangen
En voor zijn overheid gebracht
En die gendarmen, ja met verlangen
Hebben Constanse naar huis toegebracht
In een kamer werd zij gedaan
Vol zuchtend en getraan
Riep zij: O God, wat groot verdriet) bis
Dat overleef ik ook niet.)

7

Na zuchtend weerom en bitter klagen
Kreeg zij een ziekte volle van pijn
Zij voelde haar laatste uur alle dagen
Daar hielp geen dokter of geen medicijn
Smeekt haar moeder en haar vader
Laat mij nog spreken mijne minnaar
Verlost mijn hert van die droefheid) bis
Eer ik word in het graf geleid.)

8

En de baron met tranen in d'ogen
Is gekomen voor de krijgsraad
Hij heeft hem op zijn knieën gebogen
En vroeg pardon voor zijn misdaad
Door de baron, ja zijns droefheid
Gaf men Constan zijn vrijheid
En vond zijn lief vol droefheid groot) bis
In haar stervensnood.)

9

Hij heeft haar genomen in zijn armen
Zij sprak: Minnaar, met mij is 't gedaan
Zij gaf haar geest met volle verstand
In de armen van de lutenant
Hij riep: O God, wat groot verdriet) bis
Dat overleef ik niet.)

10

Hij kuste nu haar bleke wangen
Na zijn afscheid, ja met ter spoed
Heeft hij genomen zijn gangen
Tot dicht bij een watervloed
Steekt zijn sabel in de grond
En zijn paard aan een boom vastbond
Bij een brief nevens den boom
En sprong in de waterstroom.

) bis

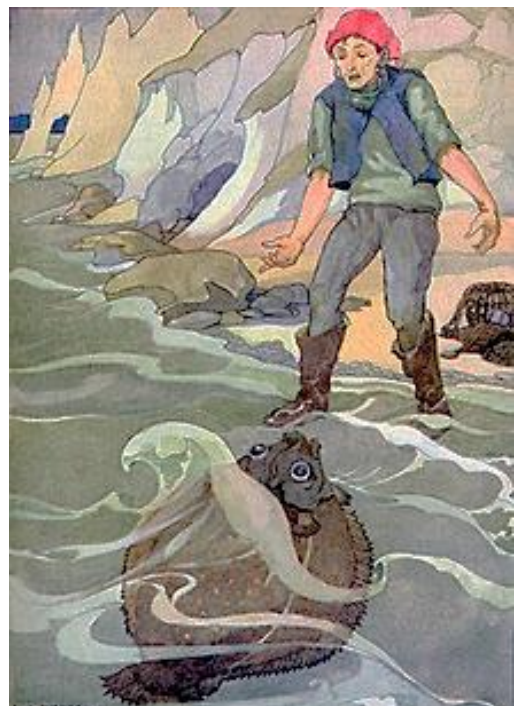
)

11

Vermoord wierd dan gevonden
En door vissers aan 't land gebracht
En ieder hoort met droefheid verkonden
Deze oude jammer en bittere klacht
Men hoorde lezen deze brief
'k Wil rusten bij mijn zoete lief
En gij ouders tot aan de dood
Volgt dan uw plichten groot.

) bis

)

Aan 't brugske van de Vliet

1

Ach wat is het goed te vrijen
Zo langs de waterkant
Wat men daar ziet betijen
Paartjes daar hand aan hand
Die zoeken steeds het plekje fijn
Waar niemand hen ook kon bespieden
Zij willen daar alleen ook zijn
Daar laten zij stil zuchtjes vlieten.

Refr. Aan 't brugske van den Vliet
 Vrijt men als niemand 't ziet
 Ach, 't is er goed en niemand kan ons storen
 't Watergeklots dat ons hart doet bekoren
 't Is er donker en goed
 Tussen dat smaakt er zoet
 Men zweert er de liefde en trouw in 't verschiet
 Aan 't brugske van den Vliet

2

Laatst een lief meisje reine
Kwam er ook langs die kant
Maar een jongeman fijne
Bood zich aan haar galant
Gij zijt zo schoon, mijn liefste schat
Ach, mocht ik u ook beminnen
En dra had ik haar hand gevat
Hij sprak dan haar blij van zinnen

Refr.

3

Zo ook eens zeer verlegen
Kwam een vrouwke gegaan
Een minnaar kwam haar tegen
Hij scheen zo aangedaan
Zij keerde, hij draaide haar in 't rond
Om zo maar een plaatske te vinden
Zij scheen beangst maar op den stond
Sprak hij: ik mijne beminde.

Refr.

Dit plaatske zou beteren
Spreekt van vreugde en plezier
Daar zit men soms verleien
Getrouwd of jong al hier
Men spreekt van min en gere zien
Van kussen en minnestrelen
Dit brugske heeft zoveel gezien
Liefde en laat weten te delen

Liza, de verlatene

1

Ik ben een wees, van iedereen verlaten
Van iedereen verstoten en verdrukt
Nu dwaal ik rond langs bossen en hei
Ik werd verleid door een rijke vriend
Maar nu, o God, waar moet ik nu gaan dwalen.
Geen vriend nog maagd die mij nog helpen kan
Ik moet van deur tot deur mijn brood gaan vragen
Totdat de dood een einde aan 't leven stelt

2

Ik was zestien jaar, in 't schoonste van mijn leven
Werd ik bemind door een rijke vriend
Hij kwam mij dan over liefde te spreken
Maar nu, helaas, ik was nog maar een kind
Maar o God, waar moet ik nu gaan dwalen
Al zijn woorden waren liefde in de wind
Ach lieve moeder, waart gij nog in 't leven
Zij zou mij troosten al met mijn arme kind

3

Aan een kasteel daar ben ik aangekomen
Van grote honger, ik kon geen voet meer gaan
Een jonge heer heb ik daar aangesproken
Hij sprak: Vertrek, ik trek mij van u niets meer aan
Want onze liefde heb ik al lang vergeten
En nu, ga heen, doe mij geen schande aan
Dan heeft hij mij tot aan de poort gesmeten
Ik riep: Valsaard, het is met mij gedaan.

4

't Was middernacht, eenieder lag te slapen
Aan een rivier waar ik bedroefd bleef staan
Waar ik mijn kind nog menigmaal kuste
Ik sprak: Lief kind, ons lijden is gedaan
En gij valsaard, gij zult menigmaal zuchten
Voor het verdriet dat gij ons hebt aangedaan
Dan heeft ze haar kind al aan haar
gebonden
Sprong in water, hun lijden was ge-
daan.

De blauwe kiel

1

Wanneer de klok mij 's morgens komt wekken
Dan spring ik uit mijn legerstee met spoed
Ik kleed mij aan om 't lichaam te bedekken
Ik neem mijn kiel, die gaat me toch zo goed
Steeds welgezind, begeef ik mij aan 't werken
Ik ben altijd verheugd en wel gemoed
In 't rijkste kleed en vind ik geen behagen
Mijn blauwe kiel, dat staat de werkman goed.

2

Als werkmanskind wierd ik op aard geboren
Mijn zweet alleen, verschaft mij veel geluk
Een rijke pracht kon nimmer mij bekoren
Mijn blauwe kiel verdrijft al mijn druk
Mijn hart is niet verlekkerd op kastelen
't Is mijn gelijk al wat de rijke doet
Mijn werk alleen, kan steeds mijn harte strelen
Mijn blauwe kiel, dat staat de werkman goed.

3

De week is uit, ik heb mijn loon ontvangen
Ik loop naar huis, mijn vrouwke wacht op mij
Zij drukt een kus mij zachtjes op de wangen
De mensen op aard, heeft meer geluk dan wij
Dan mag ik ook een schaamtelijk pintje drinken
Ik kleed mij aan, mijn beste jas en hoed
Maar 's anderdaags herneem ik vol van vreugde
Mijn blauwe kiel, het staat de werkman goed.

4

Een werkmanszoon is in het lot gevallen
Ziet, hij vertrekt zijn pakje in de hand
Hij wordt soldaat, hij wil zich goed gedragen
Van korporaal werd hij wel haast sergeant
Als officier ziet men hem wederkeren
Het is al lof en eer wat men hem doet
Voor hij vertrok, droeg hij nooit andere kleren
Dan zijn kiel, het staat de werkman goed.

5

De blauwe kiel bestaat reeds lange jaren
Hij is 't sieraad van gans werkmansgeslacht
Men ziet hem ook door kunstenaars dragen
De kiel verbergt veeltijds een scherp gedacht
Antoon van Dyck en dergelijke mannen
Als kunstenaars bekend in het Belgenland
Welk was hun kleed om meesterstuk te maken
't Was ene kiel, dat staat de werkman goed.

Kluchtlied: Van en voor de Vrouwen

1

Kom vrienden, luister naar mijn lied
Ik heb nog nooit gemaakt verdriet
Ge weet hoe dat in het huwelijk gaat
Hoe ene man bestaat
Van mijn zestien heb ik gevrijd
'k Zal nooit beklagen mijne tijd
Als ik trouwde met mijn eerste vent
Hij was altijd content.

Refr. 's Zondags kwam hij op rapport
Daar kon hij niet naar vragen
Sloeg hij pan en pot kapot
Dat moest ik wel verdragen
Was zijn colère nog niet voorbij
Begon ik hem te strelen
En als een vrouw dat niet en kon) bis
Verdient zij gene man.)

2

Ik ben voor de tweede keer getrouwd
Ik had een vent, men kan niet meer
Hij had een hart gelijk brood en wijn
Daar kunnen geen betere ventjes zijn
Al wat ik deed was wel gedaan
Van mijn huishouden trok hij zich niets aan
Kwam hij met zijn pree naar huis
Liet hij mij meester te zijn in huis.

Refr. Zondags ging hij hier en daar
Ja, een pintje drinken
Het was nog geen kwartier daarin
Kwam hij mijn schoenen blinken
Als ik hem dan eens kwaad bezag
Begon hij dan te barken
Hij zou niet geerne de deur uitgaan) bis
Of ik moest bij hem staan.)

3

'k Ben voor de derde keer getrouwd
Hij verstond geen Vlaams, want 't was een Waal
Werken deed hij wonder goed
Maar hij had een vals gesnoet
Dat was ook mijn eigen schuld
Dat is daarmee dan was gehuld
Altijd gepraat en groot lawijt
Zijn snakker ging altijd.

Refr. 'k Had maar een geluk van God
Dat hij mij kwam te geven
Mijn Walenkop was gauw kapot
'k Had weer een jeugdig leven
Al mijn verdriet was gauw gedaan
'k Had weer een ander leven
Zijn voeten waren nog niet koud) bis
Of ik was weer getrouwd.)

4

De vierde was een bakkersgast
Dat was 'n vieze kwast
Mij mocht niet veel, maar hij was fijn
En dat mag van gene bakker zijn
Van 's morgens vroeg stond hij te paal
Om te stoken zijn oven rood
Hij was te veel op zijn gemak
Druppels drinken met de grote bak.

Refr. 's Zondags ging hij met fatsoen
Naar ballen en feesten
Gelijk al die heertjes doen
Dat zijn geen manieren
Van geheel de nacht kwam hij niet thuis
Dat moest ik ook verdragen
Daarmee ben ik nu opgezet) bis
Altijd alleen in 't bed.)

5

De vijfde keer, dan trouwde ik goed
Dat was met een oude boer
Hij was wel zeventig jaren oud
En toch ben ik daarmee getrouwd
Dat was een boerke uit de wei
Hij had veel geld, en goed erbij
De liefde die mij niet en kwelt
Ik nam hem meestal voor zijn geld.

Refr. 'k Kamden hem gelijk een kind
Ik nam hem in mijn armen
Hij was meestal goed gezind
Voor eten en te warmen
Als ik hem bij zijn baartje greep

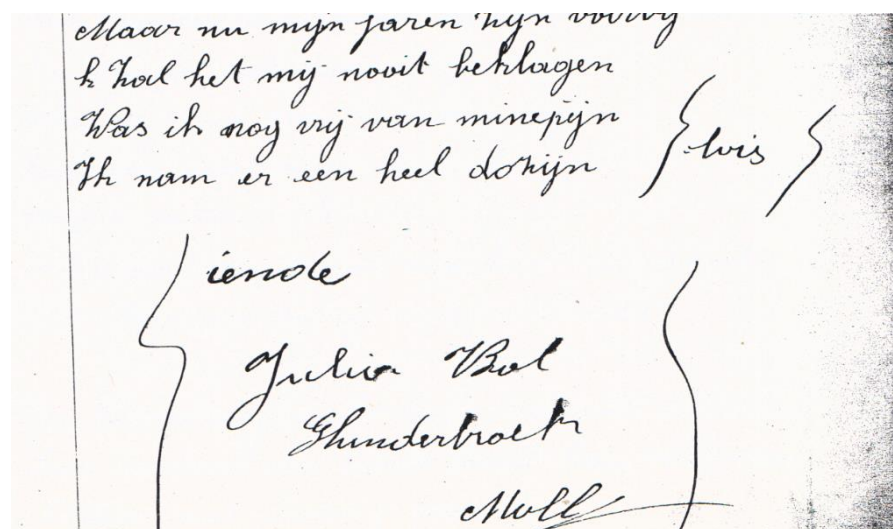
Vroeg hij om te sterven
Ja, ik heb de vijfde overleefd) bis
Ik ben al wederom... weef.)

6

Ik ben voor de zesde keer getrouwd
En het heeft mij nooit berouwd
De laatste speelde zijn rol
Daar heb ik mijn hoofd van vol
Zij noemden hem de lange peer
Zwijg daarvan: mijn hoofd die doet zeer
Als ik nog niet getrouwd en was
Ik trouwde nooit meer.

Refr. Van de ene had ik veel plezier
Van de andere kreeg ik slagen
Dat zijn de mannen hun manieren
Dat moet een vrouw verdragen
Maar nu mijn jaren zijn voorbij
'k Zal het mij nooit beklagen
Was ik nog vrij van minnepijn) bis
Ik nam er een heel dozijn.)

De jager

1

Laatst trok ik eens ter jacht
Al met een goed gedacht
Met liefde en fatsoen
Zo kwam ik in het groen
Ik zag aldaar in rond
Wat ik daar zittend vond
Een lieflijk gezang dat in mijn oren klonk
Het was een schoon herderinnetje
Lag in de weide op haar zij

Met haar schaapjes hel verblijd van zin
Zij zong het liedje van de min.

2

Waarop ik stil bleef staan
Hoor ik haar liedje aan
Die schone maagdebloem
Die mijn liefde overwon
Ik stak mij in het riet
Ik dacht: zij ziet me niet
Maar als ik dan vernam
Ja, dan haar groot verdriet
Toen trok ik langs die stille wegen
't Meisje verschrikte en was verlegen
Maar toen de liefde mij dan overwon
Sprak: 'k Ben de zoon van de baron.

3

En gij dan boerenmeid
Als gij nog zo triestig zijt
Hebt gij gene vriend
Die u uit liefde mint
En u ook gaarne ziet
Of laten in 't verdriet
O nee herderinne
En dat geloof ik niet
Ach, mocht ik u oprecht beminnen
Schoon herderinne die ik bemin
Dan zoudt gij nog meer vreugde genieten
Dan met de schapen van de weide.

4

Jangeman, als ik verkeer
Dan toch met gene heer
Want in een herderinne
Slechts daarmee zorgen in
Als ik ga naar het bal
Met de koeien van de stal
Den boerenstiel bemin ik
Zolang ik leven zal
Ik blijf nog liever herderinne
Den boerenstiel blijf ik beminnen
Want in mijn hart is veel te zacht
Met boerenpap ben ik groot gebracht.

5

Dus jagers voor het lest
Als genoeg wil jagen gaat
Stoort toch geen herderinne
Die ligt op haar nest
Als de liefde u soms kwelt
In bossen of in veld
Denk er dan op na
En gij uit jagen gaat
Want zulke jacht
Zal u lang verdrieten
Tussen de schaapjes
Den haas te schieten
Het is niet nodig zulke jacht te maken
En zonder wild naar huis toe gaan.

Ons Lenteroosje

1

Ach, hoe schoon is toch de lente
't Is de tijd der boomgaard en
Saam opzoeken naar een roosje
Of een bloempje naar mijn zin
Zo sprak fris een knappe jongen
Terwijl hij wandelde langs de beek
En daar zag ik een lief roosje) bis
Dat bedrukt in het water keek.)

2

Zeg lief Roosjebloem mijns harte
Zeg, wat baart u toch verdriet
Waarom staat gij hier zo treurig
Naar de stroom der watervliet
Ik heb mijn kruisje laten vallen
Kruisje dat mijn moeder mij ga
En toenwees zij op haar borstje) bis
Waar geen kruisje niet meer en blonk.)

3

Staa uw geweent maar, mijn lief Roosje
Ik breng het u spoedig weer
En dan sprong hij in het water
Duikelend zoekend op en neer
Eindelijk schoot hij lachend boven
Met een kruisje in zijn hand
Een kus was zijn beloning) bis
Toen hij blijde kwam aan kant.)

4

Maar de wolken werden duister
En de lucht zo hevig zwaar
En de donder en de bliksem
Dreef de vrees aan iedereen aan
Ga met me mee, sprak de jongen
Naar het woud van jeugd en vreugd
En dan schuilden ze in een bosje) bis
Overlatend aan de deugd.)

5

Toen de avond was gevallen
En het onweer was gedaan
En de vrees van 't lieflijk meisje

Moest natuurlijk blijven staan
Ga naar huis toe met uw kruisje
Ik schenk het u, mijn lieve vriend
Nee, uw kruisje moogt gij houden) bis
Maar uw hart is 't mijn lief kind.)

Liza, de ontrouwe meid

38

Liza de ontrouwe meid

1

Op zekeren dag ging een jonge vrouwe
Wemmoedig met het harte vol rouwe
Langs eenrome baan
Wat mocht in haar leven bestaan
Hij droeg een kind dat hij drukt aan herte
En haar gebaad scheen ^{veel} te veel van smarte
Hij had eene lieve vriend
Haar leven schoon jagers van schik

Befein

Hij sprak met bange stem
Gool vervloecht wenseht de dood maar aan hem
Die mij in schande dreef
Waarvoor ik zoo ellendig leef
Gedenkt eens mijn verdriet
Mijne ouders erkende mij niet
Mijn ziel die trenad mij hard verscheurt
Voor hem die mij in armoe sleurt

2

Op haren wey mocht haar niemand stooren
Geen mensch die haar hart kan verhooren
Ofttoos met droevig gevoel

Steh wilde zij bereiken haar doel
D'og verdacht nu hal ik moeten dwalen
Doch mijne moed zal mij niet onthouden
Etl' nocht ik jaren lang
Steh wil ik voor hood naar t'gevang

3

Hulh een bestaan dat is overbreven
Kan het bedelen moet zij nu gaan leven
Zij werd van elkeen verwacht
Geen rust vond zij meer bij dag of nacht
Weer viel den avond den weg werd duister
En in den omtrek was er gefluister
Elt' toos met moedige kracht
Volgt zij de bron in middelen van den nacht

4

Ziet op eens de arme vrouw bereikte
Een huisteel dat in haar ogen preikte
Werolt zij als een wild aangevaard
Etanway het gebouw neer veracht
Ziet lief kind en daer woont uwen vader
Elkeen aanschouwd hem als een verwaer
Zij trok het wichtje weer
En kuste het op gerichtje teer

70

5

Hij benag haar kind wijl zij treurig smikte
 Maar opeens oerz arme vrouw verschrikte
 + Wylt wiche was niet meer
 Viel tinne loos in haar arme neer
 Hij riep o God wil mij vergeven
 Hij liep naar het harsleel nu even
 Segde het lytse in de poort
 In volleans vluchte zij voor

Strofen

Vaartwel gelukkig kind
 Als de dood die mij van den honger berint
 Mijn ziel die hal voortaan
 Niet lang meer op aarde bestaan
 Hij brak in smkent uit
 Op die laffe onwenschelyke quit
 Moy menigen vucht
 Geheen door de lucht
 Ginds was het meisen ontvlucht } einde }

~~Geheel~~

~~Wilt wiche~~

~~Wilt~~

Op het graf van mijn moeder

Op het graf van mijner Moeder
't Is winterdag de sneeuw daalt neder
De wind is hart zoo bitter koud
Men ^{hoort} heeft het klagen van een kind
Dat door zijn moeder werd bemind
Hoe hopeloos dwaal ik op aarde
Ghier geene klederen om of aan
Wat droefheid moet ik ondergaan
Of wel lyden onderstaan

Refrain

Stek God den heer geeft mijne moeder weer
Want ik beminden haar toch zoo teer
Maar zij is er de wereld af
En zij rust er in het duister graf
Het smeekte met droef getraan
Maar daar komt toch geen sinden aan
Stek lieve moeder zoo teer
Komt toch weer komt toch weer
Brave moeder

2

Moeder lief gij moogt het ook weten
Ik word soms aan de deur getiet
En dan ook slapen zonder bed

Daar mijnen vader niest van wet
 En als ik somtijds moet gaan eten
 Dan wordt ik achteruit getet
 Dan roepen de kinderen mij naar
 Ja, gy zijt eenen bastaard.

3

Als ik aan vader iest gaan zeggen
 Dan zegt hij dat gelogen is
 Dan moet ik nog voor mijne straf
 Den helolen in den helen dlog
 Etik moeder lief en komt toch weder
 En komt mij helpen in deez pijn
 Dan hou ik ach hou ik toch maar bij u zijn
 Dan hou ik nou gelukkig zijn

4

Op neheren dag kwam den grafmaker
 Hij zag het kind geknielol ten grond
 En vroeg naar lijolen en verdriet
 Waar het geen er was geschied
 Het meisje sprak met droewe woorden
 Mijne moeder is de wereld af
 Hij ligt begraven in het graf
 Maar nu ook wil ik de wereld af endig

Kluchtlied

1

Ik vrij al met een meisje
Een meisje van de stad
Ik kreeg kennis met dat sijsje
Al in de zwarte kat
Men noemt haar ook schoon Stanske
De bloem van het kwartier
Zij die ook houdt van een zwanske
En maakt ook zo graag plezier
Och, ik roep haar keer op keer
Mijn liefste snuitje teer.

Refr.

Stanske, kom eens gauw bij mij
Kom hier mijn liefste Stanske
Wij doen een dans, wel twintig thans
Stanske, ach schoonste lieve kind
'k Weet dat maakt u goed gezind
Kom hier mijn liefste schatje
Mijn kleine rat, wij gaan naar de zwarte kat.

2

Zij wordt van elk gekozen
Om een danske te doen
En zij is ook niet bevrozen
Maar zij houdt steeds haar fatsoen
Altijd is zij tevreden
Als zij mij maar ziet staan
Daarom zeg ik hier met rede
'k Zou voor haar door 't vuur ook gaan

Ik roep haar altijd zoet
Kom Stanske, kom met spoed.

Refr.

3

Mijn Stanske kan luterer
En is niet bang op het dak
Wil het niet met haar proberen
Als gij wilt van haar een pak
Zij die heeft twee kloeke vuisten
Die zij douwt langs hier endaar
Blijft van onder haar vuisten
Of gij wordt het vast gewaar
Maar dat was mijn lust
Daarom is zij mijn huis.

Refr.

4

Zij is ook goed gebouwen
Gespierd gelijk een arkul
Men komt haar van ver be-
schouwen
Dat ik geen flauwe kul
Ik ben niet bang van slagen
Als ik sta met haar ten dans
Zij die weet ze te verjagen
Want zij hebben bang van Stans
Ik hang aan haar rok
Gelijk een bezemstok. (Einde)

